

22 EG:s indrivningsdirektiv

Enligt lagen (1969:200) om uttagande av utländsk tull, annan skatt, avgift eller pålaga ska bl.a. rättsakterna Rådets direktiv av den 15 mars 1976 (76/308/EEG) och Rådets direktiv 2001/44/EG av den 15 juni 2001 om ändring av direktiv 76/308/EEG gälla som svensk lag. Nämnade rättsakter återges nedan. För fullständighetens skull bör vid tillämpning observeras att direktivet 76/308/EEG har ändrats även vid andra tillfällen, dessa ändringar återges inte i nedanstående avsnitt. Av störst intresse för betalningssäkringsområdet är artikel 13 och de artiklar till vilken artikel 13 hänvisar.

22.1 Indrivningsdirektivet

RÅDETS DIREKTIV av den 15 mars 1976 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar uppkomna till följd av verksamhet som utgör en del av finansieringssystemet för Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket och av jordbruksavgifter och tullar samt med avseende på mervärdeskatt (76/308/EEG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS RÅD HAR ANTAGIT
DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, särskilt artikel 100 i detta, med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 729/70 av den 21 april 1970 om finansieringen av den gemensamma jordbrukspolitiken(1), senast ändrad genom förordning (EEG) nr 2788/72(2), särskilt artikel 8.3 i denna, med beaktande av kommissionens förslag, med beaktande av Europaparlamentets yttrande(3), med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande(4), och med beaktande av följande:

Det är för närvarande inte möjligt att i en medlemsstat verkställa indrivning av en fordran som bygger på ett dokument som har upprättats av myndigheterna i en annan medlemsstat.

Att nationella bestämmelser om indrivning endast kan tillämpas inom nationella territorier är i sig ett hinder för upprättandet av en fungerande gemensam marknad. Det förhindrar att gemenskapsregler kan tillämpas till fullo och på ett rättvist sätt, i synnerhet inom den gemensamma jordbrukspolitikens område, och det underlättar bedrägliga förfaranden.

Det är därför nödvändigt att anta gemensamma regler om ömsesidigt bistånd vid indrivning.

Dessa regler måste gälla både för indrivning av fordringar som uppstått på grund av olika åtgärder som ingår i det system som helt eller delvis finansierar den europeiska utvecklings- och garanti-fonden för jordbruket, samt för indrivning av jordbruksavgifter och tullar enligt artikel 2 i beslut 70/243/ EKSOG, EEG, Euratom av den 21 april 1970 om ersättning av ekonomiska bidrag från medlemsstaterna med gemenskapernas egna resurser(5) och enligt artikel 128 i anslutningsakten. De måste också gälla för indrivning av ränta och kostnader i samband med dessa fordringar.

Det ömsesidiga biståndet måste bestå av följande: Den anmodade myndigheten måste å ena sidan till den sökande myndigheten lämna de upplysningar som den senare behöver för att driva in fordringar som har uppstått i den medlemsstat där den har sitt säte samt underrätta gäldenären om alla dokument som gäller dessa fordringar och som har sitt ursprung i den medlemsstaten, och å andra sidan måste den på begäran av den sökande myndigheten driva in de fordringar som har uppstått i den medlemsstat där den senare har sitt säte.

Dessa olika former av bistånd måste lämnas av den anmodade myndigheten i enlighet med de lagar och andra författningar som reglerar sådana frågor i den medlemsstat där den har sitt säte.

Det är nödvändigt att fastställa de villkor enligt vilka den sökande myndigheten skall upprätta sin begäran om bistånd, samt att noggrant definiera de särskilda omständigheter enligt vilka den anmodade myndigheten i det enskilda fallet får neka bistånd.

När det begärs att den anmodade myndigheten skall handla å den sökande myndighetens vägnar för att driva in en fordran måste den anmodade myndigheten, om detta medges av gällande bestämmelser i den medlemsstat där den har sitt säte, ha möjlighet att i samförstånd med den sökande myndigheten bevilja gäldenären en betalningsfrist eller godkänna ett avbetalningsförfarande. Varje form av ränta som debiteras för sådana betalningsförfaranden måste också överföras till den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte.

På en motiverad begäran av den sökande myndigheten måste den anmodade myndigheten, om detta medges av gällande bestämmelser i den medlemsstat där den har sitt säte, också ha möjlighet att vidta förebyggande åtgärder för att garantera indrivning av fordringar som uppstår i den sökande medlemsstaten. Dessa fordringar åtnjuter emellertid inte någon förmånsrätt i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte.

Under indrivningsförfarandet i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte är det möjligt att fordran eller exekutionstiteln som medger dess verkställighet och som har upprättats i den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte bestrids av den berörda personen. I sådana fall bör det fastställas att den berörda personen måste inge sitt bestridande av fordran till det behöriga organet i den medlemsstat där den

sökande myndigheten har sitt säte, och att den anmodade myndigheten måste uppskjuta alla påbörjade verkställighetsåtgärder tills ett beslut har fattats av detta organ.

Det bör fastställas att översända dokument och upplysningar inom ramen för ömsesidigt bistånd för indrivning av en fordran inte får användas för andra ändamål.

Bestämmelserna i detta direktiv bör inte leda till inskränkning i det ömsesidiga biståndet mellan särskilda medlemsstater enligt bilaterala eller multilaterala överenskommelser eller uppgörelser.

Det är nödvändigt att säkerställa att det ömsesidiga biståndet fungerar smidigt och ett gemenskapsförfarande bör därför inrättas som gör det möjligt att fastställa de närmare bestämmelserna för tillämpningen av detta bistånd inom en lämplig tid. Det är nödvändigt att inrätta en kommitté för att organisera ett nära och effektivt samarbete mellan medlemsstaterna och kommissionen på detta område.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Detta direktiv fastställer de bestämmelser som skall innefattas i medlemsstaternas lagar och andra författningar för att i varje medlemsstat säkerställa indrivningen av de fordringar som avses i artikel 2 och som uppstår i en annan medlemsstat.

Artikel 2

Detta direktiv skall gälla för alla fordringar som avser

- a) återbetalning, intervention och andra åtgärder som ingår i systemet för hel eller delvis finansiering av Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket, inklusive de summor som skall uppbäras i samband med dessa åtgärder,
- b) jordbruksavgifter såsom de definieras enligt artikel 2 a i beslut 70/243/EKSG, EEG, Euratom och artikel 128 a i anslutningsakten,
- c) tullavgifter såsom de definieras enligt artikel 2 b i nämnda beslut och artikel 128 b i anslutningsakten,
- d) räntor och kostnader hänförliga till indrivningen av dessa fordringar.

Artikel 3

I detta direktiv avses med – sökande myndighet: den behöriga myndigheten i en medlemsstat som framställer en begäran om bistånd beträffande en fordran som avses i artikel 2, – anmodad myndighet: den behöriga myndigheten i en medlemsstat till vilken en begäran om bistånd framställs.

Artikel 4

1. På begäran av den sökande myndigheten skall den anmodade myndigheten tillhandahålla alla upplysningar som skulle kunna vara av värde för den sökande myndigheten vid indrivningen av dess fordran.

För att erhålla dessa upplysningar skall den anmodade myndigheten utnyttja sina befogenheter enligt de lagar och andra författningar som gäller för indrivning av liknande fordringar som uppstår i den medlemsstat där denna myndighet har sitt säte.

2. I en begäran om upplysningar skall namn och adress anges på den person som de begärda upplysningarna gäller samt fordringens art och belopp.

3. Den anmodade myndigheten skall inte vara skyldig att tillhandahålla upplysningar

a) som den inte skulle kunna erhålla för att driva in liknande fordringar som uppstår i den medlemsstat där den har sitt säte,

b) som skulle avslöja kommersiella, industriella eller professionella hemligheter, eller

c) som om de yppas skulle kunna vara till skada för säkerheten eller strida mot allmän ordning i denna stat.

4. Den anmodade myndigheten skall upplysa den sökande myndigheten om skälen till att den inte efterkommer en begäran om upplysningar.

Artikel 5

1. Den anmodade myndigheten skall på begäran av den sökande myndigheten och i enlighet med gällande rättsregler om delgivning av liknande dokument eller beslut i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte, delge mottagaren alla dokument och beslut, inklusive handlingar av juridisk natur, som härstammar från den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte och som hänför sig till en fordran och/eller dess indrivning.

2. En begäran om delgivning skall ange den berörda mottagarens namn och adress, typ och ämne i det dokument eller beslut som skall överlämnas, om så är nödvändigt gäldenärens namn och adress och den fordran, till vilken dokumentet eller beslutet hänför sig, samt alla övriga användbara upplysningar.

3. Den anmodade myndigheten skall omedelbart underrätta den sökande myndigheten om de åtgärder som har vidtagits med anledning av dess begäran om delgivning, och särskilt om vilket datum dokumentet eller beslutet skickades till mottagaren.

Artikel 6

1. På begäran av den sökande myndigheten skall den anmodade myndigheten i enlighet med de lagar och andra författningar som gäller för indrivning av liknande fordringar som uppstår i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte driva in fordringar som grundar sig på ett dokument som medger verkställighet av dessa.

2. För detta ändamål skall varje fordran i fråga om vilken en begäran om indrivning har framställts behandlas som en fordran i

den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte, utom när artikel 12 är tillämplig.

Artikel 7

1. En begäran om indrivning av en fordran som den sökande myndigheten riktar till den anmodade myndigheten skall åtföljas av en officiell eller bestyrkt kopia av det dokument som gör det möjligt att verkställa indrivningen och som har utfärdats i den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte samt, i förekommande fall, av andra dokument i original eller bestyrkt kopia som behövs för indrivningen.

2. Den sökande myndigheten får endast begära indrivning

a) om fordringsanspråken och/eller det dokument som medger verkställighet inte bestrids i den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte,

b) om den sökande myndigheten i den medlemsstat där den har sitt säte har tillämpat det indrivningsförfarande som myndigheten har tillgång till på grundval av det dokument som avses i punkt 1 och om de vidtagna åtgärderna inte har lett till full betalning av fordran.

3. En begäran om indrivning skall ange den berörda personens namn och adress, fordrans art, det belopp som kapitalfordran uppgår till, upplupen ränta och andra kostnader samt alla övriga relevanta upplysningar.

4. En begäran om indrivning skall dessutom innehålla ett uttalande av den sökande myndigheten som anger från och med vilket datum verkställighet är möjlig enligt gällande lagar i den medlemsstat där den har sitt säte, och som bekräftar att villkoren enligt punkt 2 är uppfyllda.

5. Så snart den sökande myndigheten erhåller några tillämpliga upplysningar om det ärende som ligger till grund för begäran om indrivning skall den vidarebefordra dessa till den anmodade myndigheten.

Artikel 8

Det dokument som medger verkställighet av fordran skall i förekommande fall och i enlighet med gällande bestämmelser i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte, tas emot, godkännas, kompletteras eller ersättas av ett dokument som medger verkställighet inom denna medlemsstats territorium.

Dokumentet skall tas emot, godkännas, kompletteras eller ersättas så snart som möjligt efter det att en begäran om indrivning har erhållits. Dokumentet får inte avvisas, om det möjliggör verkställighet i den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte och är formellt riktigt.

Om någon av dessa formaliteter skulle förorsaka en undersökning eller ett bestridande i samband med fordran och/eller det dokument

som möjliggör verkställighet och som har upprättats av den sökande myndigheten skall artikel 12 tillämpas.

Artikel 9

1. Fordringar skall drivas in i valutan för den medlemsstat i vilken den anmodade myndigheten har sitt säte.

2. Den anmodade myndigheten får, om gällande lagar och andra författningar i den medlemsstat där den har sitt säte så medger och efter samråd med den sökande myndigheten bevilja gäldenären en betalningsfrist eller godkänna ett avbetalningsförfarande. All ränta som påförs av den anmodade myndigheten med anledning av sådan betalningsfrist skall överföras till den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte.

All annan ränta som i enlighet med lagar och andra författningar i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte påförs för dröjsmål med betalningen skall också överföras till den medlemsstat i vilken den sökande myndigheten har sitt säte.

Artikel 10

Fordringar som skall drivas in åtnjuter inte förmånsrätt i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte.

Artikel 11

Den anmodade myndigheten skall omedelbart underrätta den sökande myndigheten om vilka åtgärder som har vidtagits med anledning av begäran om indrivning.

Artikel 12

1. Om fordran och/eller det dokument som möjliggör dess verkställighet, och som har upprättats i den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte, under indrivningsförfarandets gång bestrids av en berörd part skall denna part inge sin framställan till det behöriga organet i den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte i enlighet med de rättsregler som gäller där. Den sökande myndigheten skall underrätta den anmodade myndigheten om denna framställan. Den berörda parten får också underrätta den anmodade myndigheten om denna framställan.

2. Så snart den anmodade myndigheten har erhållit de upplysningar som avses i punkt 1, antingen från den sökande myndigheten eller från den berörda parten, skall den uppskjuta verkställandet i avvaktan på det beslut som det behöriga organet fattar i detta ärende. Skulle den anmodade myndigheten bedöma det nödvändigt, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 13, får denna myndighet vidta säkerhetsåtgärder för att säkerställa indrivningen, om gällande lagar eller andra författningar i den medlemsstat där den har sitt säte medger ett sådant förfarande för liknande fordringar.

3. Om det är de verkställighetsåtgärder som vidtas i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte som bestrids,

skall frågan hänskjutas till det behöriga organet i denna medlemsstat i enlighet med dess lagar och andra författningar.

4. Om det behöriga organ till vilket frågan har hänskjutits i enlighet med punkt 1 är en allmän domstol eller en förvaltningsdomstol skall denna domstols beslut, om det är gynnsamt för den sökande myndigheten och medger indrivning av fordran i den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte, utgöra ”det dokument som möjliggör indrivning” i enlighet med artiklarna 6–8 och indrivningen av fordran skall genomföras på grundval av detta beslut.

Artikel 13

På en motiverad begäran från den sökande myndigheten skall den anmodade myndigheten vidta säkerhetsåtgärder för att säkerställa indrivningen av en fordran, om detta medges av lagar och andra författningar i den medlemsstat i vilken den har sitt säte.

För genomförandet av bestämmelserna i första stycket skall artiklarna 6, 7.1, 7.3, 7.5, 8, 11, 12 och 14 gälla i tillämpliga delar.

Artikel 14

Den anmodade myndigheten skall inte vara skyldig

a) att bevilja de bistånd som föreskrivs i artiklarna 6–13, om indrivningen av fordran på grund av gäldenärens situation skulle förorsaka allvarliga ekonomiska eller sociala svårigheter i den medlemsstat där denna myndighet har sitt säte,

b) att genomföra indrivning av en fordran om den sökande myndigheten inte har uttömt alla möjligheter till indrivning inom territoriet för den medlemsstat där den har sitt säte.

Den anmodade myndigheten skall underrätta den sökande myndigheten om sina skäl för att inte efterkomma dess begäran om bistånd. En sådan motiverad vägran skall också meddelas kommissionen.

Artikel 15

1. Frågor om preskription skall uteslutande regleras av gällande rättsregler i den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte.

2. Åtgärder som vidtas av den anmodade myndigheten vid indrivning av fordringar i enlighet med en begäran om bistånd som om de hade vidtagits av den sökande myndigheten skulle ha lett till att preskriptionstiden uppsköts eller avbröts i enlighet med gällande rättsregler i den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte skall anses ha vidtagits i den senare medlemsstaten vad gäller denna verkan.

Artikel 16

Dokument och upplysningar som skickas till den anmodade myndigheten i enlighet med detta direktiv får av denna myndighet endast översändas till

- a) den person som anges i begäran om bistånd,
- b) de personer och myndigheter som är ansvariga för indrivningen av fordringarna, och endast för detta ändamål,
- c) de rättsliga instanser som handlägger ärenden beträffande indrivning av fordringar.

Artikel 17

Begäran om bistånd och tillämpliga dokument skall åtföljas av en översättning till det officiella språket eller till ett av de officiella språken i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte utan att det påverkar nämnda myndighets rätt att avstå från översättningen.

Artikel 18

Medlemsstaterna skall avstå från alla fordringar på varandra för återbetalning av de kostnader som uppstår vid det ömsesidiga bistånd de ger varandra i enlighet med detta direktiv.

Den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte skall emellertid förbli betalningsskyldig gentemot den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte för de kostnader som uppstår på grund av åtgärder som bedöms vara ogrundade, antingen vad gäller fordringens verklighetsunderlag eller giltigheten av det dokument som utfärdats av den sökande myndigheten.

Artikel 19

Medlemsstaterna skall förse varandra med en förteckning över de myndigheter som har befogenhet att framställa eller ta emot en begäran om bistånd.

Artikel 20

1. Härmed inrättas en kommitté för indrivning av fordringar (i det följande kallad kommittén), som skall bestå av företrädare för medlemsstaterna med en företrädare för kommissionen som ordförande.

2. Kommittén skall själv fastställa sin arbetsordning.

Artikel 21

Kommittén får pröva alla frågor som rör tillämpningen av detta direktiv, som tas upp av ordföranden antingen på eget initiativ eller på begäran av företrädaren för en medlemsstat.

Artikel 22

1. Närmare föreskrifter för tillämpningen av artiklarna 4.2 och 4.4, 5.2 och 5.3, 7.1, 7.3 och 7.5, 9, 11 och 12.1 samt av bestämmelserna om omräkning, överföring av indrivna summor och fastställande av ett minimibelopp för fordringar, för vilka bistånd får begäras, skall antas enligt det förfarande som fastställs i punkt 2 och 3.

2. Kommissionens företrädare skall förelägga kommittén ett förslag till åtgärder. Kommittén skall yttra sig över förslaget inom

den tid som ordföranden bestämmer med hänsyn till hur brådskande frågan är. Den skall fatta sitt beslut med en majoritet av 41 röster, varvid medlemsstaternas röster skall vägas enligt fördragets artikel 148.2.

Ordföranden får inte rösta.

3. a) Kommissionen skall själv anta förslaget, om det är förenligt med kommitténs yttrande.

b) Om förslaget inte är förenligt med kommitténs yttrande, eller om inget yttrande avges, skall kommissionen utan dröjsmål föreslå rådet vilka åtgärder som skall vidtas. Rådet skall fatta sitt beslut med kvalificerad majoritet.

c) Om rådet inte har fattat något beslut inom tre månader från det att förslaget mottagits, skall kommissionen själv besluta att de föreslagna åtgärderna vidtas.

Artikel 23

Bestämmelserna i detta direktiv skall inte förhindra ett större mått av ömsesidigt bistånd som lämnas nu eller i framtiden av särskilda medlemsstater i enlighet med överenskommelser eller uppgörelser, inklusive åtgärder som rör delgivning av rättsliga eller utomrättsliga handlingar.

Artikel 24

Medlemsstaterna skall sätta i kraft de bestämmelser som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 1 januari 1978.

Artikel 25

Varje medlemsstat skall underrätta kommissionen om de åtgärder som den har vidtagit för att genomföra detta direktiv. Kommissionen skall vidarebefordra dessa upplysningar till de övriga medlemsstaterna.

Artikel 26

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 15 mars 1976.

På rådets vägnar

R. VOUEL

Ordförande

22.2 Ändring av indrivningsdirektivet

Rådets direktiv 2001/44/EG av den 15 juni 2001 om ändring av direktiv 76/308/EEG om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar uppkomna till följd av verksamhet som utgör en del av finansieringssystemet för Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket och av jordbruksavgifter och tullar samt med

avseende på mervärdesskatt och vissa punktskatter.

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA
DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artiklarna 93 och 94 i detta, med beaktande av kommissionens förslag(1), med beaktande av Europaparlamentets yttrande(2), med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande(3), och av följande skäl:

(1) Det nuvarande systemet för ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar enligt direktiv 76/308/EEG(4), behöver ändras för att möta det hot som utvecklingen i fråga om bedrägerier utgör mot gemenskapens och medlemsstaternas ekonomiska intressen samt mot den inre marknaden.

(2) Inom ramen för den inre marknaden bör gemenskapens och nationella ekonomiska intressen, som i allt högre grad hotas av bedrägerier, skyddas så att konkurrenskraften och skattnutraliteten på den inre marknaden säkerställs på ett bättre sätt.

(3) För att bättre skydda medlemsstaternas ekonomiska intressen och den inre marknadens neutralitet bör tillämpningsområdet för det ömsesidiga bistånd som fastställs i direktiv 76/308/EEG utvidgas till att omfatta fordringar avseende vissa skatter på inkomst och förmögenhet samt viss beskattning av försäkringspremier.

(4) För att möjliggöra en mer ändamålsenlig och effektiv indrivning av fordringar för vilka en begäran om indrivning har framställts, bör i princip det dokument som medger att fordringen verkställs behandlas som ett inhemskt dokument i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte.

(5) Utnyttjandet av ömsesidigt bistånd för indrivning får endast i undantagsfall grundas på ekonomiska fördelar eller intressen i de erhållna resultaten, men medlemsstaterna bör kunna enas om reglerna för återbetalning när indrivningen ger upphov till ett specifikt problem.

(6) De åtgärder som krävs för att genomföra detta direktiv bör antas i enlighet med rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter(5).

(7) Direktiv 76/308/EEG bör följaktligen ändras i enlighet därmed.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Direktiv 76/308/EEG ändras på följande sätt:

1. Titeln skall ersättas med följande: ”Rådets direktiv 76/308/EEG av den 15 mars 1976 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som har avseende på vissa avgifter, tullar, skatter och andra åtgärder”.

2. Artikel 2 skall ersättas med följande: ”Artikel 2

Detta direktiv skall gälla för alla fordringar som avser

- a) återbetalning, intervention och andra åtgärder som ingår i systemet för hel eller delvis finansiering av Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket, inklusive de belopp som skall uppbäras i samband med dessa åtgärder,
- b) avgifter och liknande pålagor inom ramen för den gemensamma organisationen av marknaden för socker,
- c) importtullar,
- d) exporttullar,
- e) mervärdesskatt,
- f) punktskatter på:
 - tobaksvaror,
 - alkohol och alkoholhaltiga drycker,
 - mineraloljor,
- g) skatter på inkomst och förmögenhet,
- h) beskattning av försäkringspremier,
- i) räntor, administrativa påföljder och böter, samt kostnader som härrör från de fordringar som anges i a–h, med undantag för straffrättsliga sanktioner enligt gällande lagstiftning i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte.”

3. I artikel 3 skall följande strecksatser läggas till: ”- importtullar: tullar och avgifter med motsvarande verkan på importen; jordbruksavgifter och andra importavgifter inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken eller de särskilda arrangemang som gäller för vissa varor som härrör från bearbetning av jordbruksprodukter,

- exporttullar: tullar och avgifter med motsvarande verkan på exporten; jordbruksavgifter och andra exportavgifter inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken eller de särskilda arrangemang som gäller för vissa varor som härrör från bearbetning av jordbruksprodukter,

- skatter på inkomst och förmögenhet: de skatter som räknas upp i artikel 1.3 i rådets direktiv 77/799/EEG(6), med beaktande av bestämmelserna i artikel 1.4 i samma direktiv,

- beskattning av försäkringspremier

Detta direktiv skall även tillämpas på fordringar som avser identiska eller liknande skatter som läggs till eller ersätter de skatter på försäkringspremier som avses i fjärde strecksatsen. Medlemsstaternas behöriga myndigheter skall meddela varandra samt kommissionen datum för dessa skatters ikraftträdande.”

4. I artikel 4.2 skall orden ”namn och adress” ersättas med orden ”namn, adress och andra för identifiering relevanta uppgifter som den sökande myndigheten normalt har tillgång till”.

5. I artikel 5.2 skall orden ”namn och adress” ersättas med orden ”namn, adress och andra för identifiering relevanta uppgifter som den sökande myndigheten normalt har tillgång till”.

6. Artiklarna 7, 8, 9 och 10 skall ersättas med följande: ”Artikel 7

1. En begäran om indrivning av en fordran som den sökande myndigheten riktar till den anmodade myndigheten skall åtföljas av en officiell eller bestyrkt kopia av det dokument som gör det möjligt att verkställa indrivningen och som har utfärdats i den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte samt, i förekommande fall, av andra dokument i original eller bestyrkt kopia som behövs för indrivningen.

2. Den sökande myndigheten får endast begära indrivning

a) om fordringsanspråken och/eller det dokument som medger verkställighet inte bestrids i den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte, utom i fall då artikel 12.2 andra stycket tillämpas,

b) om den sökande myndigheten i den medlemsstat där den har sitt säte har tillämpat de lämpliga indrivningsförfaranden som myndigheten har tillgång till på grundval av det dokument som avses i punkt 1 och om de vidtagna åtgärderna inte kommer att leda till full betalning av fordran.

3. I en begäran om indrivning skall anges

a) namn och adress och andra relevanta uppgifter som behövs för identifiering av den berörda personen och/eller tredje man som innehar dennes tillgångar,

b) namn, adress och andra relevanta uppgifter som behövs för identifiering av den sökande myndigheten,

c) det dokument som medger verkställighet utfärdat i den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte,

d) fordrans art och belopp, inbegripet kapitalfordran, upplupen ränta och andra straffavgifter, böter och kostnader, angivet i valutorna i de medlemsstater där de båda myndigheterna har sitt säte,

e) datum för den sökande och/eller den anmodade myndighetens delgivning av dokumentet hos mottagaren,

f) datum från och med vilket samt under vilken period verkställighet är möjlig enligt gällande lagar i den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte,

g) alla övriga relevanta upplysningar.

4. Begäran om indrivning skall vidare innehålla ett uttalande från den sökande myndigheten som bekräftar att villkoren i punkt 2 är uppfyllda.

5. Så snart den sökande myndigheten erhåller några tillämpliga upplysningar om det ärende som ligger till grund för begäran om indrivning skall den vidarebefordra dessa till den anmodade myndigheten.

Artikel 8

1. Det dokument som medger verkställighet av fordran skall direkt erkännas och automatiskt behandlas som ett dokument som medger verkställighet av fordran i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte.

2. Utan hinder av vad som sägs i punkt 1 får det dokument som medger verkställighet av fordran vid behov och i enlighet med de gällande bestämmelserna i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte godtas som, erkännas som, kompletteras eller ersätts med ett dokument som medger verkställighet på den medlemsstatens territorium.

Medlemsstaterna skall vinnlägga sig om att inom tre månader från den tidpunkt då begäran om indrivning mottogs avsluta sådant godtagande, erkännande, komplettering eller ersättning, utom i de fall då det tredje stycket skall tillämpas. Dessa förfaranden får inte vägras om det dokument som medger verkställighet är korrekt utformat. Den anmodade myndigheten skall informera den sökande myndigheten om grunderna till att tremånadersperioden överskrids.

Om någon av dessa formaliteter skulle ge upphov till ett ifrågasättande av fordran och/eller det dokument som medger verkställighet av fordran och som utfärdats av den ansökande myndigheten, skall artikel 12 tillämpas.

Artikel 9

1. Fordringar skall drivas in i valutan för den medlemsstat i vilken den anmodade myndigheten har sitt säte. Den anmodade myndigheten skall till den sökande myndigheten överföra hela det fordringsbelopp som den har drivit in.

2. Den anmodade myndigheten får, om gällande lagar och andra författningar samt administrativ praxis i den medlemsstat där den har sitt säte så medger och efter samråd med den sökande myndigheten bevilja gäldenären en betalningsfrist eller godkänna ett avbetalningsförfarande. All ränta som påförs av den anmodade myndigheten med anledning av sådan betalningsfrist skall även överföras till den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte.

Från och med den tidpunkt då det dokument som medger verkställighet av fordran direkt erkändes eller godtogs, erkändes, kompletterades eller ersattes enligt artikel 8 kommer ränta att påförs vid dröjsmål med betalningen enligt de lagar och andra författningar samt administrativ praxis som gäller i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte och skall också överföras till den medlemsstat där den ansökande myndigheten har sitt säte.

Artikel 10

Utan hinder av vad som sägs i artikel 6.2 har de fordringar som skall indrivnas inte nödvändigtvis samma förmånsrätt som liknande fordringar som har uppstått i den medlemsstat i vilken den anmodade myndigheten har sitt säte.”

7. Artikel 12.2 ändras på följande sätt:

a) Följande skall läggas till den första meningen: ”, såvida inte den sökande myndigheten begär något annat enligt andra stycket.”

b) Följande stycke skall läggas till: ”Utan hinder av vad som sägs i punkt 2 första stycket får den sökande myndigheten i enlighet med gällande lagar och andra författningar samt administrativ praxis i den medlemsstat där den har sitt säte begära av den anmodade myndigheten att driva in en fordran som bestrids så länge lagar och andra författningar samt administrativ praxis, vilka gäller i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte, tillåter en sådan åtgärd. Om saken senare avgörs till gäldenärens fördel, skall den sökande myndigheten ansvara för återbetalningen av hela det indrivna beloppet och eventuell upplupen ersättning enligt gällande lagar och andra författningar i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte.”

8. Artikel 14 första stycket skall ersättas av följande: ”Den anmodade myndigheten skall inte vara skyldig

a) att bevilja de bistånd som avses i artiklarna 6–13 om indrivningen av fordran på grund av gäldenärens situation skulle förorsaka allvarliga ekonomiska eller sociala svårigheter i den medlemsstat där denna myndighet har sitt säte så länge gällande lagar och andra författningar samt administrativ praxis i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte tillåter en sådan åtgärd för liknande nationella fordringar,

b) att bevilja de bistånd som avses i artiklarna 4–13 om den inledande framställningen enligt artiklarna 4, 5 eller 6 avser fordringar som är äldre än fem år räknat från den tidpunkt då det dokument som medger verkställighet av fordran upprättades i enlighet med gällande lagar och andra författningar eller administrativ praxis i den medlemsstat där den ansökande myndigheten har sitt säte till tidpunkten för framställningen. I de fall då fordran eller dokumentet bestrids, skall tidsfristen inledas vid den tidpunkt då den ansökande staten fastställer att fordran eller det dokument som medger verkställighet inte längre kan bestridas.”

9. I artikel 17 skall orden ”tillämpliga dokument” ersättas med orden ”det dokument som medger verkställighet och andra tillämpliga dokument”.

10. Artikel 18 skall ersättas med följande: ”Artikel 18

1. Den anmodade myndigheten skall från den berörda personen driva in och behålla alla de kostnader som är förknippade med indrivningen som den åsamkats, enligt lagar och andra författ-

ningar som gäller för liknande fordringar i den medlemsstat där myndigheten har sitt säte.

2. Medlemsstaterna skall ömsesidigt avstå från all ersättning av de kostnader som uppstått genom det ömsesidiga bistånd de ger varandra vid tillämpning av detta direktiv.

3. När indrivning innebär ett särskilt problem, handlar om mycket stora kostnader eller berör kampen mot den organiserade brottsligheten, får den ansökande och den anmodade myndigheten överenskomma om en ordning för ersättning anpassad till det enskilda fallet.

4. Den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte skall förbli betalningsskyldig gentemot den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte för alla kostnader eller förluster som uppstår på grund av åtgärder som bedöms vara ogrundade, antingen vad gäller fordringens riktighet eller giltigheten av det dokument som utfärdats av den sökande myndigheten.”

11. Artikel 20 skall ersättas med följande: ”Artikel 20

1. Kommissionen skall biträdas av en indrivningskommitté (nedan kallad kommittén) som skall bestå av företrädare för medlemsstaterna och ha en företrädare för kommissionen som ordförande.

2. När det hänvisas till denna punkt skall artiklarna 5 och 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas.

Den period som avses i artikel 5.6 i beslut 1999/468/EG skall vara tre månader.

3. Kommittén skall själv anta sin arbetsordning.”

12. Artikel 22 skall ersättas med följande: ”Artikel 22

Närmare föreskrifter för tillämpningen av artiklarna 4.2 och 4.4, 5.2 och 5.3, artiklarna 7, 8, 9 och 11, artikel 12.1 och 12.2, artikel 14, artikel 18.3 och artikel 25, samt för bestämmande av de medel som kan användas för att överföra meddelanden mellan myndigheterna samt om omräkning, överföring av indrivna belopp och fastställande av ett minimibelopp för fordringar för vilka bistånd får begäras, skall antas enligt det förfarande som anges i artikel 20.2.”

13. I artikel 25 skall följande stycke läggas till: ”Varje medlemsstat skall årligen underrätta kommissionen om hur många framställningar om upplysningar, delgivning och indrivning som den sänt och mottagit varje år, de berörda fordringsbeloppen och de indrivna beloppen. Kommissionen skall vartannat år till Europaparlamentet och rådet lämna en rapport om användningen av dessa arrangemang och om de resultat som uppnåtts.”

Artikel 2

1. Medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den

30 juni 2002. De skall genast underrätta kommissionen om dessa.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv och en jämförelsetabell över bestämmelserna i detta direktiv och de antagna nationella bestämmelserna.

Artikel 3

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i Europeiska gemenskapernas officiella tidning.

Artikel 4

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Göteborg den 15 juni 2001

På rådets vägnar

B. Ringholm

Ordförande